

LA ESQUELLA
DE LA
TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

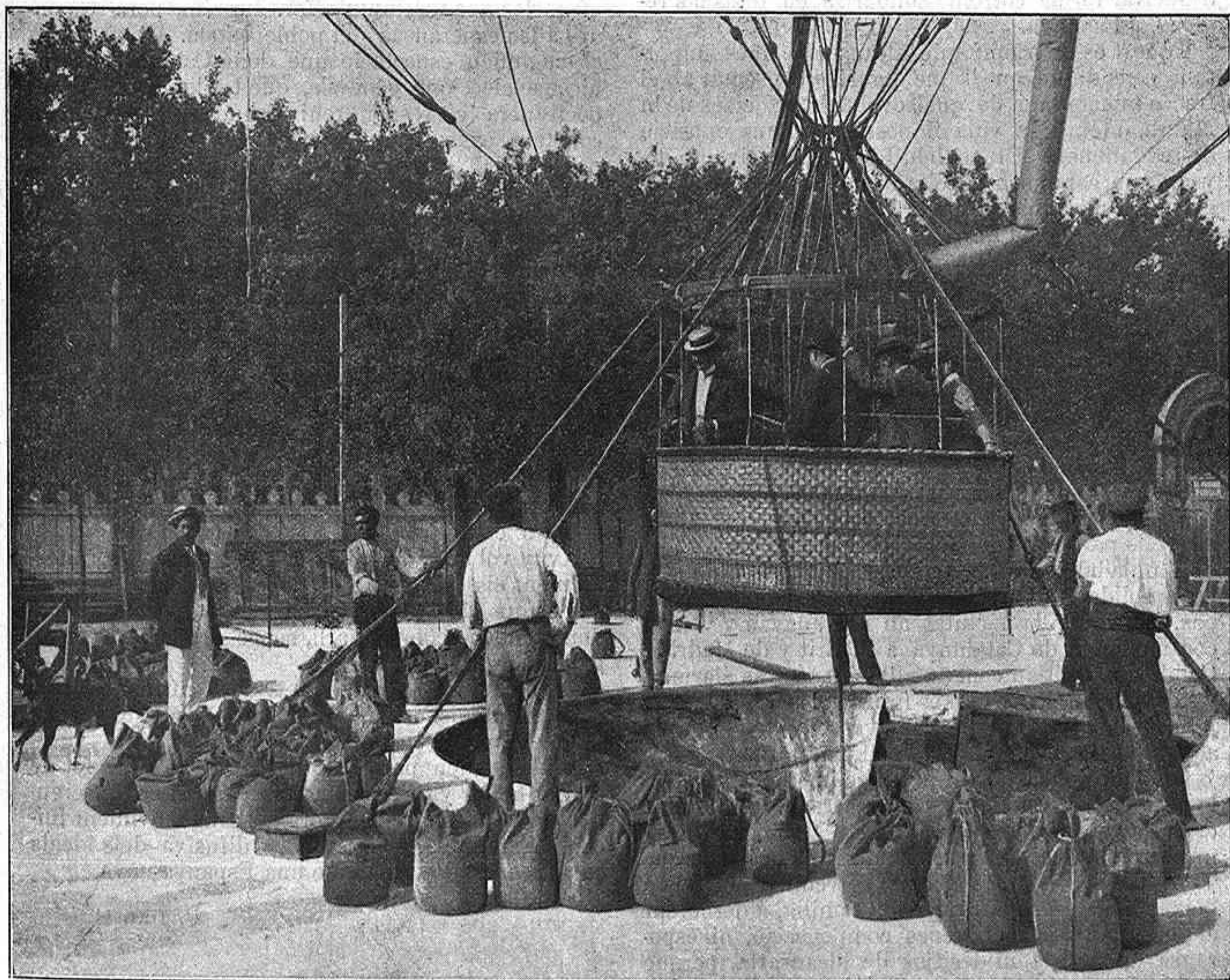
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre Espanya, 3 pessetas
Extranger. 5.

L' ACTUALITAT

La cistella del globo cautiú CIUDAD DE BARCELONA

instalat al Saló de Sant Joan, al costat del Palau de Justicia.

A GALICIA, SOLIDARIS!

Durant l' anterior legislatura no's pot negar que 'ls diputats y senadors solidaris varen fer una campanya brillant y fins de resultats positius, perque si bé no pogueren lograr que 'ls plans de 'n Maura fracassessin, lo qual era impossible, dat qu' en últim extrem vots son trumfos, el fet es que 'ls hi feren guar molt, posant de pas en parangó la política vella ab tots els seus vicis per en Maura representada, y la política nova ab totes las sevas esperansas regeneradoras encarnada en la Solidaritat.

Aqueixa política nova que fa que homes y partits de distintas y contraposadas tendencias puguin estar d' acort en lo fonamental y actuar com un sol y poderós element, fidel intérprete de las aspiracions de la nació, asquejada del convencionalisme y la mentida imperants y contraria á la continuació de un régime oligárquich y centralista, funest y intolerable: aqueixa política nova es la que ab molt talent, ab molt seny, ab una gran forsa de convicció sostingueren els dignes representants de la Solidaritat, y tant valor tingueren els seus inspirats discursos, com els seus exemples de unitat de pensament y d' espontania y no imposada disciplina que, ab tot y tractarse d' homes de tan distintas maneres de pensar, no pogué senyalarse entre ells la més mínima discrepancia.

Aixís se conquistaren el respecte dels seus enemics dintre del Parlament, y fora d' ell lograren despertar fortas corrents solidarias en totes las regions d' Espanya.

Aquest es el triomf que alcansaren, més important, sens dupte, que 'l que haurían conseguit ab el fracás momentani de qualsevol dels projectes de 'n Maura, ó fentli la vida impossible ab una oposició de reventament sistemátich. Res s' hi guanya ab devastar un camp sense solta ni volta; resulta mil vegadas més profitós preparar el terror pacientment y sembrarlo de bona lleavor.

* *

Pero la política, y més la bona, la desinteressada, exigeix de qui la practica un esperit de abnegació y de sacrifici á tota proba. La Solidaritat ha de lluytar contra uns elements que solen fer de la política un socorregut ofici, y que, per lo mateix que tenen per móvils únichs dels seus actes l' egoisme y la concupiscencia son més forts de lo que semblan.

En la passada legislatura aquests elements afiliats als vells partits no deixavan de contemplar, ab mal dissimulada complacencia, el fet de que 'ls representants solidaris fossen á la Vila y Cort com aucells de pas. Al veure la facilitat ab que anavan y venían continuament de Catalunya á Madrid y de Madrid á Catalunya, sentían com un alivi á las sevas alarmas, y exclamavan desde lo més íntim del seu ser:—Vaja, ja poden refilar tan bé com vulguin, que lo qu' es aquí aquests aucells no s' hi aclimatarán pas.

Es la diferencia que hi ha entre uns homes qu' en la política hi tenen la vida y la carrera, y pels quals el Parlament es una especie de cassino gratuit, y uns altres homes que pera cumplir l' encárrech que 'ls hi han conferit sos electors se veuen obligats á deixar la llar, á separarse de la familia, á descuidar el despaig ó 'l negoci, sense compensació, ni esperansa de tenirla, ni desitjos de alcansarla, perque Solidaritat es un moviment popular, y pels qui la

serveixen no té ni pot prometre altrás recompensas que l' agrahiment del poble.

Aixís s' explica l' oposició dels governs oligárquichs á concedir dietas als representants en Corts. Ells ja las donan als seus, en forma de influencias y credenciales, y en cambi esperan que acabarán per cansarse els representants llegítims dels electors, que han de imposarse tota lley de sacrificis. Y en tals condicions, creuhen que 'l poder será sempre seu, y que Solidaritat per aquesta causa no tindrà prou aguany y no será viable. Com enemiga de cuidado per l' idea que representa la reputan; mes com siga que aqueixa idea ha de anar infiltrantse pacientment y aixó es tasca llarga, creuhen els polítichs de ofici, usufructuaris del pressupost nacional, que no arribará á prósperar, á causa de la situació desventajosa en que 's troban els seus representants, jutjantlos capassos de cansarse de fer sacrificis, ó de no esmersar l' ardor y la constancia que requereix la seva missió, ni de posar, com se diu vulgarment, tota la carn á la graella.

* *

Potser tinguin rahó al sustentar aquestas confianças: pot ser sí que la major part dels diputats y senadors de Catalunya, de talent reconegut y de bona voluntat que no pot ser posada en dupte, pecan sols d' ésser poch polítichs, en aquesta Espanya ahont tant se n' ha de ser may siga sino per' acabar ab la taifa dels polítichs dolents y explotadors que han fet de la cosa pública 'l seu patrimoni.

Nosaltres, respectant lo que deuen als seus afectes familiars y á las ocupacions habituals ab que 's guanyan la vida honradament, ens atrevím á recomenarlos que fassin un esfors supré, pera respondre á las esperansas del poble catalá. A tant obliga el magnífich espectacle que doná Catalunya en las últimas eleccions generals, que tot lo que fassin es poch pera correspondrehi degudament. Sols un constant exemple de civisme y abnegació, sols un poderós halé d' entusiasme que no decaigui ni un instant pot assegurar l' éxit definitiu de la patriótica empresa que Catalunya s' ha imposat en bé d' Espanya.

Mírinse els representants solidaris en el gran home, á qui tots han aclamat com á guía. En Salmerón que també té afeccions, que també té debers, que també té lligams de familia y de professió, y sobre quinas espatllas pesa la carga de 70 anys d' edat, vingué á Catalunya en vigílias de las eleccions, y assombrá á tothom ab la seva activitat maravellosa, ab el seu ardor infatigable y ab la serenitat ab que arrostrá tots els perills, fins el de la mort traidora. Una gran part de la victoria alcansada 's deu á n' ell.

Avuy vol anar á Galicia, la regió que obra fraternalment els brassos á Catalunya, ansiosa de unir el seu esfors al nostre, y 'ls nostres diputats y senadors deuen acompanyarli, sense vacilacions, ni regateigs, dihentli:

—Tú senyalas el día, tú trías d' entre nosaltres els que vulguis: estém tots á las tevas ordres, gran jayo nostre!

Aixís deuen parlar á qui tan digne s' ha fet de aquest honor y de aquesta confiança, si es que creuhen en la missió redemptora del gran moviment iniciat á Catalunya, y en la virtut difusiva dels ideals catalans pera la creació de una Espanya nova.

P. DEL O.

EL «CIUDAD DE BARCELONA»

Probas oficials, verificadas el passat dilluns.

LA CASSERA

No soch cassador ni comprench còm la persecució d'una bestiola mansa que no 'ns ha fet res pot servir de diversió y entreteniment á personas que's alaban de tenir bon cor y que devegadas fins son presidents ó vocals de societats benéficas.

Pero si 'l cassar no m'agrada, el camp m' enamora, y ab gust deixo á voltas la insana cofurna de la ciutat pera anar á viure unas horas en plena natu-

ralesa, rodant per sota 'ls pins y escoltant el xarro teig dels aucells y el murmuri deliciós del aura.

Per aixó, quan en Pons va convidarme l'altre día á passar el diumenge á fora, sense titubejar un moment vareig acceptarli la oferta.

—¿Ahónt anirém?

—Aquí á prop—va dirme.—Serém dos ó tres companys, cassadors com jo.

Vareig arrufar el nas.

—¡Ah!... ¿Es qüestió d'una cassera?...

—No t'alarmis!... Tractantse de cassadors com

nosaltres, ja pots suposar que no arribará la sanch al riu. Será, més que tot, una broma, que días há tením rumiada. No volém que 'ns passi com l'altra vegada que vam anarhi.

—¿Qué us va succehir?

—Que sortits de Barcelona ab el propósit de fer l'arrós ab la cassa que arrepleguessim, varem arribar á las dugas de la tarde sense haver matat ni un trist espíadimonis...

—Ho celebro pels dimonis, pels espías y per las demás bestias. ¿Y demá, esteu segurs de que no 's repetirá el desastre?

—¡Impossible!... S'han pres bé las midas y tením l'éxit garantit. Imitant al vell Carnot, «hem organísat la victoria».

—¿Cóm?

—Ja ho sabrás en el moment oportú. Cabalment contém ab la teva cooperació pera que tot vagi en deguda forma.

—Perfectament. Demá, donchs...

—A las cinch, al baixador del passeig de Gracia.

*
**

Tal dit, tal fet. A las cinch al baixador: á las sis á Molins de Rey.

Atravessém á pas llarch el poble, caminém cosa d'un quart carretera amunt y arribats al lloch designat pera la broma cinegética, en Pons dona 'l crit de ¡alto!

—Seyém una mica. Aquí reposarém y acabarem de trassar el plan de batalla.

Y encarantse ab mí, l'únich dels quatre que aném que desconeix l'*argument* de la funció, 'm díu, senyalantme un cistell perfectament tapat qu' en tot el viatge no ha perdut de vista:

—¿Sabs qué hi ha á dintre d'aquest cistell? Dos cunills.

—¿Morts?

—¡Vius!... Son els protagonistas de la festa... Ara ja deus imaginártela, ¿eh?... Una vegada apostats nosaltres en sitis convenientes, tú 't cuydarás de deixarlos anar quan t'avisém, y d'aquesta manera, no cal dirho, ¡cassa segura!...

Y 'ls tres cassadors, celebrant per endévant el resultat de la seva genial pensada, riuhén y pican de mans com tres xicots.

—¡Sou uns bárbaros!—els dich.—Uns bárbaros, ab las agravants de la premeditació y l'alevosía.

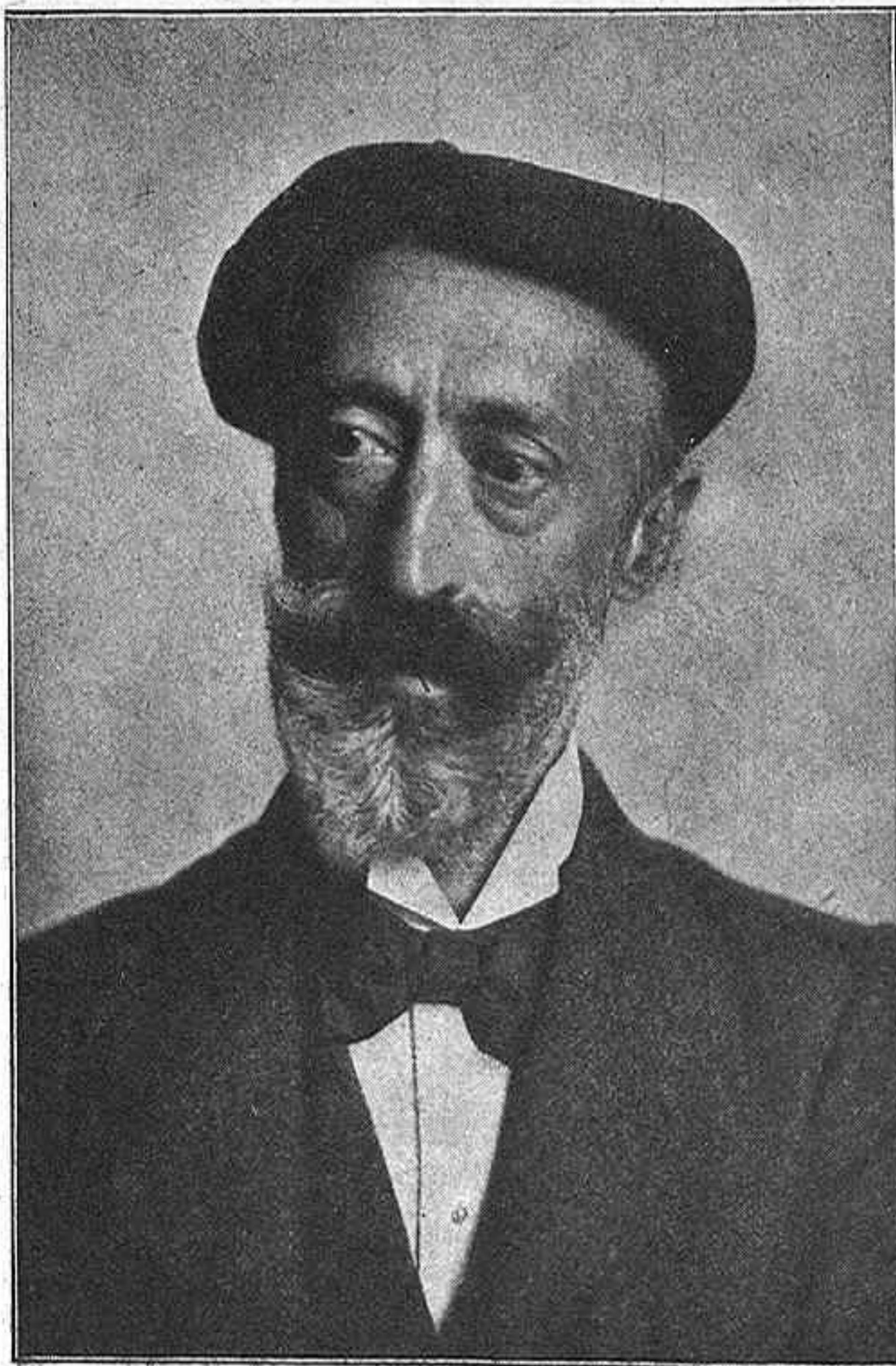
—Y encare pots anyadir—exclama en Pons redoblant la rialla—que cometém el crim en despoilat y en quadrilla.

El paper que en la moixiganga se m'assigna no 'm fa realment gayre gracia; pero, soch al ball y haig de ballar. ¿Quín recurs me queda, en mitj de tot?

Torném á empendre la marxa y deixant el camí, ens interném en unas vinyas perteneixents á un parent de 'n Pons, á casa del qual, un cop efectuada la cómica cassera, hem d'anar á dinar.

—¡Ja hi som!—díu de prompte el director de la

GENT DE CASA

APELES MESTRES

Celebrat dibuixant y escriptor, autor de la aplaudida obra *Joan del Ós*, estrenada el dissapte al Teatro Principal.

FIGURINS DE L' OBRA

Joan del Ós.

Ministre.

L'arrenca-pins.

Bonifaci 1.º

partida, entregantme 'l cistell.—Tú 't quedas aquí, nosaltres ens situém en els llochs estratègichs y ¡arribal... ¿Ho tens ben entés?

—Sí, home, sí!...

—¡Rompan filast!—

*
* *

S'acosta el moment solemne. Els tres cassadors s'escampan y en Pons me fá un crit:—¡Ara!

Deixo anar el primer cunill, que, com un mal esperit, se posa á corre, y ¡pam, pim, pum!... l' un darrera l' altre, sonan tres tiros.

—¿Quí l' ha mort?—pregunto, curiós.

—¡Se 'ns ha escapat!—respón un d' ells, ab accent una mica lúgubre.

—¡Deixa anar l' altre!—torna á cridar en Pons.

—¡Val!...

Y 'l segon cunill surt del cistell y 's llença vinyas al través, tant ó més adelerat que 'l seu consoci.

¡Pim, pam, pum!...

—¿Y ara, qué?—crido passejant la mirada pel mitj círcul que forman els cassadors.

Ningú 'm contesta. Silenciosos, van acostantse tots tres, serpentejant per entre 'ls ceps que al seu pas s'interposan.

—¿També us ha fugit?

—¡També!...—murmura en Pons volguent somriure, pero ab els ulls á punt de saltarli las llágrimas.

Y al observar que jo, lluny d'entristirme com ells, sembla que celebro la jugada que 'ls intel·ligents animallets acaban de fels'hi, 'm díu ab ayre molt serio:

—Pero... t'ho adverteixo: el diumenge vinent repetiré la expedició y... ja t'asseguro jo que no succhirá lo d'avuy.

—No asseguris, no asseguris!...

—¡Ja ho crech que sí!... Com que 'ns portarém els cunills morts, cuyts... y ficats á la cassola...

A. MARCH

Tu ho vas dir; jo ho vaig pensar

Vam toparnos cara á cara;
jo anava ab la roba usual;
tu feta una gran senyora:
el cap baix; el meu ben alt.

«JOAN DEL ÓS»

El Sabi Bricant.

En Gira-montanyas.

El Valent Verdolaga.

Hostalera.

Comparant la teva roba
ab la meva de vellut,
vas dir que m'havías vist
tot vell... y fet un perdut.

Mes jo comparant ta roba
ab la meva... decayguda
pel treball... vareig pensar:
«...á l'últim... ¡una perduda!»

J. MORET DE GRACIA

GLOSARI

El glosador s'alaba de ser un dels que cada nit van a veure en Novelli; i se'n alaba am sentiment de que no siguen molts els que puguen alabar-se'n com ell. El glosador, cada nit, parlant amb ell mateix, que és la mellor manera de no veure-s contradit, es diu: i Per què'ls nostres petits Nababs no's dignen admirar al gran actor italià?... I a la seva pregunta no hi troba altra resposta que aquesta: Serà que no l'entenen. I cerca la lògica consecutiva de tota afirmació, i es recorda de la cèlebre Iggius que comptava les funcions per plens. Veiam, glosem-ho això: i Era que l'entenié a l'Iggius?... Sí que l'entenié a l'Iggius. A l'Iggius se l'entenié perquè no hi ha res que's deixi entendre tant com les subtils insinuacions d'una exuberancia femenina ben bandarra. Quan l'Iggius, am l'encís del seu tou de carn, deia a un personatge «¡O mio caro, come ti voglio bene!...», els nostres petits Nababs, per quins el sensualisme és una mena d'Esperanto, l'entenié, i s'hi entenié, i fins s'arribaven a fer l'il·lusió de que'ls ho deia a n'ells. I és que una boqueta ben arquejada i ben molsuda, i uns ulls d'aquells que toquen a foc, en una ddna ben femella's fan entendre mellor que tots els manuals de conversació i ensenyen més que tots els Berlitz School's que puga haver-hi. En cambi, un nas gros, per expressiu que siga, en una fesomia mascle, per noble que se'ns mostri, no'ls diu res als nostres petits senyors Esteves.

En Novelli'l disfruta precisament un nas gros, mol gros, però li'n falta encara pera ensumar les inclinacions artístiques dels barcelonins. Si'l gran actor, en comptes de ser un varó lleig, fos una ddna guapa o al menys un Bertin passador, am mitja auriola en tindria prou pera fer taquilla a Barcelona. Però tant el seu art com la seva figura són massa

mascles pera interessar als nostres burgesos. Si anessin a veure-l sortirien del teatre exclamant « Que bé ho ha fet! », i d'això Talia no se'n sent satisfeta, segons ells, que quan surten de veure la companyia castellana del « Teatro Español » sentirieu que diuen, en castellà i tot: « ¿ Què tal, te ha gustado?... » « Ay, sí, ... que mona estava Mariquita, ¿ verdad? »

Més en això de la bellesa, com en totes les manifestacions de la vida, hi ha controversia de parers. A judici del glosador, que de l'estètica creu haver-ne passat les beceroles, és molt més maco'l senyor Novellí que la senyora donya Maria Guerrero de Diaz de Mendoza.

I és de llei que's respectin les opinions com els gustos, que pera això som solidaris.

XARAU

Llissó de sapiencia

Ser sabi no es res, la qüestió es que per tal ens tinguin.

La primera condició pera ésser sabi es que un mateix s' ho figuri, y que ho digui, y que ho fassi corre. Las mentidas s' encomanan més depressa que 'l sarampió. A n' aquí está la base de la celebrat.

La indumentaria hi ajuda molt. Un barret extrany, una americana mal tallada ó bé uns pantalons espellifats de baix son síntomas de sabiduría. Un cul de calsas lluent no falla may. Entre 'l refrech dels darreras y la plenitud del cap hi ha una relació que 'l vulgo aprecia sempre. Ja 's diu: té 'l cul pelat d' anar per las aulas.

No portis bastó. Pósat ulleras y si pot ser fuma ab pipa, que son dos senyals que no enganyan. Els cabells á coll-y-bè ó la clepsa ben pelada. El rumiar massa dona aquest resultat, ó fá caure 'l cabell ó li dona més vigor que cap tricófero.

Las mans á la butxaca fá pagés, creuhadas sobre 'ls lloms fá mantegayre. Ténlas ocupadas ab paperots ó apuntacions.

Inventa un terminatxo dels que s' enganxan al oído. Aixó es imprescindible. Pensa ab el *hierático*, l' *arbitrisme*, la *sicalipsis*, el *futurisme* y 'l *catastròfich*. Una paraula d' aquestas queda per sempre més.

No hi han més sabis que 'ls filósophs. En Arts y en Cièncias no admetis talent de cap classe.

Discuteix y escriu de manera que ningú 't comprega: aixís te tindran per eminencia no volguent passar per burros els teus oyents. De manera qu' ells mateixos te ho donaran fet. Pero no 'ls ho agraeixis pas; ténlos sempre per gent de poch més ó menos. No has de permetre que arribin may al teu nivell.

Bó es anar pels carrers com abstret y cap-ficat mirante las puntas de las botas. No hi sobrarà que de tant en tant llegeixis quaderns y periódichs ab els que t' has de farcir totes las butxacas.

Tampoch es per demés que donguis alguna conferencia pels Centres y Ateneus, elegint temas ben entortolligats. Aixís deurás anunciar un día una disertació sobre la « *Crítica mínima analítica de las obras psicológicas pseudo-filosóficas de la época preluliana.* » Un' altra vetlla parlarás dels « *Métodos inductius y deductius pera la clasificació de las variacions étnicas sobre 'ls continents apoyada en els datos paleontològichs antichs de las escolas extrangeras comparats ab las modernas corrents antropológicas basadas en els novíssims descubriments.* » Per aquest estil pots anunciarne un rengle que 't donará fama si no 't dona profit.

May deixis escapar una rialla franca. Somriu ab certa displicencia y benignitat quan te contin cosas que fassin esqueixar de riure. Aixó demostrará al auditori ó que ets

ACONTEIXEMENTS GATUNS-MUSICALS

Solemne inauguració de l' orga eléctrica del Palau de Bellas Arts.

un esperit tant sublimat que consideras la broma com cosa de nyigui-nyogui, ó que la teva constant preocupació pe 'ls estudis de profunditat no 't deixan cap escletxa oberta al bon humor, ó que essent un pou de Ciencia n' has sentidas ja tantas que res arriba á pessigollarte la localisació ó protuberancia cerebral de la gracia.

Igualment fará bon efecte que al escoltar un discurs estigas ab els ulls clavats á terra ó mirant al sostre; may al nivell natural, ni molt menos fixos al orador. La atenció que 'ns puja de las rajolas ó ens baixa del enteixinat es la més ferma. Algun qu' altre cop grátat la barba ó una galta ab certa parsimonia; y acabarás de lograr l' éxit si en el curs de la oració, particularment si 's tracta de citas d' Autors, fetxas históricas ó classificacions científicas, mous el cap assentint ó 'l bellugas ab ayre negatiu. Els que t' observin se convenceran de que 'l discursant no 't conta res de nou, y fins arribaran á figurarse que sobre tals extrems ja tens judici format, lo qual t' acredita d' erudit y d' home de llarchs coneixements una vegada mes.

Causa gran impresió el que deixis á ton interlocutor ab la paraula á la boca. És precís, no obstant, ferho ab certa monita. En el curs d' una explicació molt llarga sorprendrás al qui parla ab un gesto imperatiu, un—*¡alto!*—ab la má extesa. Durant el *mutis* t' aixugas el front ó 't tapes els ulls, y tot seguit ordenas que—*¡que continui!*—Aquest acte, si es ben encertat, te 'l traduhiran ó per un rodament de cap degut al aixám de pensaments que t' hi nihan ó per l' efecte d' un repenti esclat d' inspiració que en aquell precís moment se t' arrapa al cervell. Alguna discreta paraula teva arrodonirá la obra y acabarà de fer la balansada. La comedia mímica avans descrita pots modificarla: endossas un—*dispensi*—al preopinant y t' apuntas quelcom á la cartera, que 'l bon filósoph no pot deixarse escapar aixís com aixís las lluminosas concepcions de la seva inteligencia.

Ten molt compte en no portar la vida vulgar y ordinaria del comú de la gent: res de cinematógrafos, balls, xacolaterias, billars y altres passatemps burgesos. Pensa que 'l paper de sabi requereix actes y hàbits exteriors diferents de la *masa vulgar*, que en quant á tenir el cap més ó menos plé de coneixements útils ray. . . .

KIKU KAMAMILLA

LLIBRES

LOS FUNDAMENTOS ECONÓMICOS DE LA PROTECCIÓN, por SIMÓN N. PATTEN.—L' autor de aquest llibre, professor d' Economia Política de la Universitat de Pensilvania, no desmenteix la seva naturalesa *yankée*, al establir una teoria econòmica basada en l' observació dels fenòmens característichs del seu país. En ella dona per sentat que 'l progrés general del mon s' obtindrà per l' independència econòmica de las nacions, no per la prepotència industrial de una d' ellas.

La doctrina de M. Patten té per principi fonamental la distinció de las societats en estat estàtich ó dinámich, las primeras, condemnadas á sufrir l' acció de la renda, qu' entorpeix els seus progressos, mentres que las segonas segueixen una marxa desembrassada, essent en ellas l' acció de la renda poch entorpidora de las sevas energías.

EL REGIDOR CATASTRÓFICH

—Ja ho veuen, senyors; en una sola senmana, dugas memorables aparicions: la del meu llibre *Preminiscencias y Remoniciones* y la del pèl de la meva cara.

Sobre aquests elements descansa la concepció doctrinal del autor, la qual prepara 'l terror per una refutació de la doctrina del lliure-cambi, que llegirán no sense sorpresa ni profit els economistas en general, siga la que 's vulga l' escola á que pertanyin.

Forma part aquesta obra de la *Biblioteca sociológica internacional*.

HUMORÍSTICAS.—*Vers y prosa en catalá*, per ANTONI RIBERA Y CASTELLS.—Aquest aplech, es continuació de un altre que l' autor publicá l' any 1901, y qu' en conjunt contenen 412 composicions de totas midas y estils, en vers y prosa; pero las més d' ellas de género satírich.

Reunidas com si diguessim al etzar, sense ni intent de classificació, fan l' efecte de un pintoresch calaix de sastre, plé de retalls de totas midas y de tots colors, algun d' ells ben aprofitables.

Al costat de máximas rimadas y de pensaments en prosa, s' hi troba de quant en quant una que altra composició de mes empenyo, y fins una fantasía satírich-burlesca, ab honors de poema que 's titula *La Lladregada*, y que per referirse á fets polítichs fá butllofa, un' altra fantasía satírica titulada *Somni del doctor Puig* que posa de relleu la manya de certs galenos al practicar operacions en la bossa dels seus clients, y unas notas de viatge á la regió del Noguera Pallaresa y á la Vall d' Aran. Aquests tres treballs venen á ser com els plats de resistència del ápat copiós que el Sr. Ribera ofereix als seus lectors.

Y li serveixen de rabets, olivetas, talls de pebrada, llangonissa, cohombres, confitadas en vinagre y vitxoís, un gran número de otras composicionetas, las quals, generalment son mes d' aplaudir per l' intenció qu' entranya 'l pensament que per la seva forma, no sempre fácil y ben arrodonida.

Inseguint la costum reproduhirém algunas de aquestas *hors d' œuvre*:

COMEDIA DEL SENTIMENT

Quan almoyna en nom de Déu
ens demana un infelís
dintre nostre, en favor séu,
el sentiment parla aixís:

L' *Anima*:—Si es un germá!..
¿Y vol caritat? ¡Ja ho crech!
Donarli sens falta dech
tot lo que 'm sobra, per pá:

La *Conciencia*:—¿Lo que 'm sobra?
¡La meytat n' hi daré á aqueix!

La *Reflexió*:—¿Ja ho mereix?
Demni un ters... per si no es pobre!

La *Memoria*:—De un ingrát
recordo 'l fet... Demli un quint!

L' *Egoisme*:—¡Dant tan sovint
pobre seré jo aviat!

El *Sentiment*:—Si, pro... vés
pot ser pateix fam... ¡Au, au!

Demli un séptim... ó un octau!

El *Ventrell*:—¿No li deu res?

Al oure aixó proposâ
tothom calla, y al punt, llesta
la *Llengua* al pobre contesta:

—¡Déu vos ampari germá!

CCXXIX

El Déu Caço veyent que 'ls seus deixebles
en els camíns patían trets y fam
pera que en pau poguessin fer sa feyna
s' inventá 'ls curials.

AMOR DE DONA

Primerament l' estimo perque es home,
segonament l' estimo perque es rich,
tercer, perque m' envejin las amigas,
quart, perque es bó y humil,
quint, perque es fidelíssim,
sext, perque es molt instruhit
y séptim... ¿perqué més!.. Ah! ja ho recordo!..
¡perque m' estima á mí!

CCLXXII

De totas, es l' esclavitut mes gran
la llibertat en mans del ignorant.

A LAS CASAS DE CARITAT

Aquí ab caritat... cristiana
envían al cel tot dret,
matant als cossos de gana
y las ánimas de fret.

CCCLXXXI

Hi ha per fer sòrt en el mon
dugas maneres, probadas;
els homs, anar ben vestits,
las donas, bén despulladas.

CCCXCII

Ab la pietat succeheix
una cosa sorprenenta:
¿l' escatimeu? Disminuèix
¿qué la prodigueu? Aumenta.

LES SIRENES DELS JOVES INTEL-LIGENTS (*Orientacions futuristes*), per FELIP CORTIELLA.—El follet que tenim á la vista ha aparegut ab forsa oportunitat. Es un crit de alerta á la joventut sana y verge de prejudicis al iniciarse en ella els gustos y las preferencias en literatura, en art, en política, etc. Al senyalar els mals que als joves poden reportar las tendencias mal compresas, las ideas mal pahidas dels redemptors de moda sancionats per las xorcas mentalitats d' una bona part de la burgesia que tendeix á acapararho tot, l' autor aconsella als immaculats de dintre y de fóra ciutat una gran prudencia en la selecció d' obras y autors y una fermesa absoluta en la propia consciencia.

Un esperit crítich ben equilibrat, tot serenor, plé de confiansa en l' avenir y en l' esforç de la joventut independent de ciutat y sobre tot en els joves intel·ligents de pobles, en un ruralisme idealógich, com si diguessim, campeja en las planas d' aquest follet, prenyat tot ell d' un individualisme práctic y sincerament exposat.

El treball de 'n Cortiella es digne d' elogi y aplaudiment perque es obra d' esmersador d' ideal, qu' es com si fós obra de poeta.

ALTRES LLIBRES REBUTS:

Tratamiento de la sífilis por el Aceite gris.—*La sífilis en Barcelona*, por el Dr. Vilanova, profesor libre de Deimatología y Sifiliografía.

∴ *Los frares d' Arenys* vistos á la llum de la veritat per J. Rivalta.

∴ *Catálogo de Fotografía del Cosmos fotográfico*, conegut establiment de Fernández y Carbonell.

∴ *La Sardana: modo de ballarla, contarla y repartirla*, per Marcel Riu.

RATA SABIA

PRINCIPAL

L' Apeles Mestres acaba de donar una nova proba del seu talent especial ab l' obreta *Joan del Ós*, qu' es una rondalla catalana portada á la escena ab enginy, desembrás y frescura. Una rondalla, si vostés volen, menos sentimental y un bon xich més caricaturesca que la celebrada *Nit de Reys*; pero graciosa, ab tipos ben dibuixats, plena de incidents cómicis, rica en bons acudits, impregnada del humorisme de la festiva musa popular catalana, y escrita y dialogada de má de mestre. Una rondalla, en fí, que entretindrà á la gent menuda y deleitará á la gran, qu' es, sens dupte, lo que l' Apeles se proposava y que no tots els autors tenen la fortuna de conseguir.

Unas quantas pessas de música lleugera, fácils, de poch desenrotllo, pero d' una accentuació molt típica y adequada, degudas al mestre Morera, y la *mise en scene* espléndida, y que en els figuríns dona á conèixer la má experta del famós caricaturista autor de l' obra, realsan l' espec-

tacle, que alcansá un éxit extraordinari y segueix portant molta gent al teatro en las successivas representacions.

La execució, no del tot segura la nit del estreno, es de creure que anirá millorant, per posarhi tots els actors una indiscutible bona voluntat. Se distingiren la Srta. Baró, la Sra. Morera y 'ls Srs. Jiménez, Sanpere y Puiggarí.

ROMEA

Dissapte passat tingué lloch la inauguració de la temporada. Formavan el programa de la funció, que, com de costum, fou dedicada al malhaurat Frederich Soler, el popular drama de aquest autor *Lo ferrer de tall* y l' estreno de una comedieta de costums vilatanas de 'n Ramón Vidales que porta per títol *Dilluns de sabater*.

Es aquesta una obreta que se separa un tant dels quadros populars tan ben descrits per l' afortunat sayneter vendrellench, encare que transparenti totas las bellas qualitats de aquestos, lo mateix en la gracia naturalíssima del diálech qu' en el dibuix dels caràcters, algún dels quals está perfilat de má mestra. L' acció, senzilla y casi insignificant, se desenrotlla en un ambient de ruralisme ingénuo qu' encanta perque es viscut y sentit. Aquesta ventatja fa passar desapercebuda al espectador alguna escena que vé massa estiragassada, de modo que la encertada pintura dels tipos, graciosos *per se*, fa perdonar sovint la falta de xistes en els que no ha estat en aquesta ocasió l' autor tan pródich com altrás vegadas.

El senyor Ramón Vidales va tenir que sortir á rebre 'ls aplaudiments del públich qu' era nombrós y escullit.

Dels actors varen sobresortir en primer lloch la senyora Jarque y 'l senyor Capdevila.

* * *

Felicitém á la empresa per las reformas introduhidas en el vestíbul y en el saló de descans. La part decorativa es de un gust exquisit y la iluminació espléndida.

NOVETATS

La gentada que acudí á presenciar la *reprise* d' *El anillo mágico* indica 'l bon recort que conserva el públich de aquest espectacle rich y sumptuós. Y l' éxit d' anys en rera s' ha reproduhit novament, gracias á la rumbosa empresa que no repara en gastos pera presentar l' obra ab tota esplendidés, y als numerosos elements que prenen part en la representació, y que per cert treballan molt bé.

Y aixís van passant en successió fastuosa 'ls 22 quadros que componen l' obra. Ja veuen: ¡vint y dos quadros!... ¡prop de duas dotzenas!... Més que en la botiga millor guarnida del carrer de Petritxoll!

CATALUNYA

En Novelli, el més excelent actor genérich que trepitja la escena á Europa, no repara en acometre la gran tragedia, y triomfa en ella com en tot.

Hi ha que veure'l en *Edipo re*, per' admirar son portentós treball, intens, humá y plé de vida y de grandesa. Ningú, en aquella figura víctima de la implacable fatalitat y personificació del més horrible dolor, endavinaría al artista que en altrás obras ab un moviment d' ulls, ab un gesto insignificant, excita la riatlla del espectador. ¿Cóm s' ho fa l' insigne artista pera realisar tan portentosas transformacions? En la gran obra de Sófocles tingué un éxit colossal.

∴ No menos gran fou el que alcansá en *Hamlet*, individualisant, genialment, humanament, ab una riquesa inagotable de matisos, la gran creació shakesperiana. Els amichs de comparar sortiran defraudats en els seus càlculs si 's figuran que pot jutjarse la interpretació de Novelli, parangonantla ab la d' altres artistes famosos, perque en Novelli 'ls avassallarà ab el seu art personalíssim, y s' haurán de rendir al pes de la emoció que desperta.

Afortunadament la nit del passat diumenje el teatro estava plé, y la ovació que alcansá l' egregi actor sigué d' aquellas que no s' olvidan.

* * *

Dilluns ens delectá ab una novetat: que tal es el drama en un acte de Clemenceau, actual president del govern francès: *Il velo della felicità*. Se tracta d' un' obra simbólica, que sembla encloure 'l propósit de condemnar els afanys de la civilisació europea d' imposarse á pobles de civilisació distinta, ab la idea d' obrirlos els ulls. ¿Qué n' hem de fer que recobrin la vista si, després de tot, no han de veure altra cosa que la seva desdítia? Si en Cle-

EN TOBELLA, JARDINER MUNICIPAL

—Caballers, ab son permís
vaig á empunyá al moment l' eyna,

perque, creguin, hi ha que fer
molta, molta molta feynal.

menceau se recorda del seu dramet, haurá de declarar-se enemich de la penetració pacífica (?) en el Marroch.

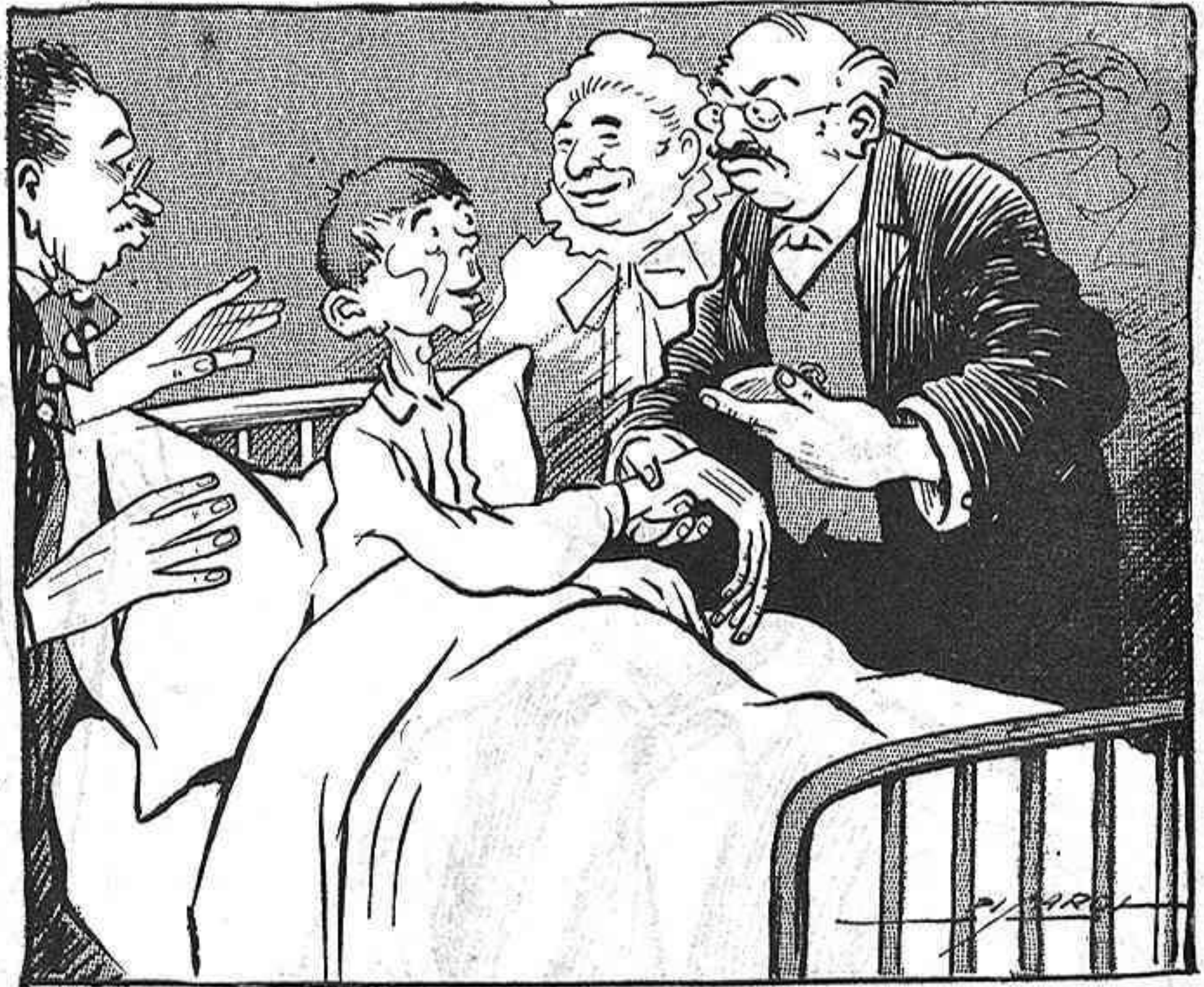
L'acció passa á la Xina, y en Novelli fa un mandarí assombrós, vencent las inmensas dificultats que ofereix el seu treball. L'acte de recobrar la vista y las escenas de dolor que li ocasiona la gran decepció que experimenta al ferse cárrech de la seva desventura, son verídics miracles de realitat y de sentiment. S' ha dit que á Fransa l' obra fracassá: no hauría succehit aixó, de segur, si l' hagués interpretada en Novelli.

La companyia estigué molt ajustada: y tots els actors vestiren trajos auténtichs d' aquell país.

APOLO

Ab molt bon éxit s' ha posat en escena el drama de Daudet: *Jack ó Entre el amor y la muerte*. Es un' obra d' un sentiment molt fondo y penetrant, que guanyá totalment el cor del auditori.

Hi ha que felicitar al Sr. Parrenyo per haver donat al públich del Paralelo las primicias d' un drama notable, que pot contribuir á regenerar-li el gust y á ferli pendre interés en produccions de bona lley, artísticas y sobre tot humanas.

EL METGE: —¿Cóm te dius, nen?

EL MALALT: —Toribio.

—Donchs, veyám; Toribio, saca la lengua.

N. N. N.

LA ETERNA HISTORIA

Prenen la fresca, al tardet,
un rotllo de tres ó quatre donas d' aquestas que tenen la llengua un xich massa llarga. Cada una hi diu la seva com llenguas enverinadas. Que si la del segon pis porta las mitjas ratlladas; que la del quart *se fa ab un*, que la del primer se tracta ab un senyoret que 'l veu pujar cada nit l' escala quan el seu marit no hi es; la del principal se casa després d' haver tingut ja una criatura ab un altre... Es á dir: que *dona gust* de sentir, com engrescadas, treuhen els drapets al sol calumniant ab sas paraulas, duptant de las demás honras quan las sevas son tacadas. Mes... en tot passa 'l mateix; que aquellas que sempre parlan ficantse á casa de tots descuydant la seva casa, tenen l' historia més negra que una tempesta soptada. Puig la dona que vol ser tan honrada com las altras, deu cuydar's de casa seva. ha de viurer retirada, no barrejantse ab assumptos si paré no li demanan; No s' entreté en vigilar á qui puja ó no l' escala, publicant lo que no veu pera ferho criticable, donant foscó á la mentida, á la calumnia, á la infamia.

Apureu els fets de l' una,
mireu el passat de l' altra,
y veureu lo que son totas...
Ovellas desgarradas
que han trobat en lloch d' un home,
un que per compte de calsas
hauría de dur faldillas;
puig si sapigués portarlas,
cada volta que li van
ab noticias d' un y altre,
agafaría un bastó
y 'ls hi trencaría l' ánima.

SAMUEL GRAN É IRURUETA

Dijous de la senmana passada va registrarse en el Saló de Cent un fet curiosíssim.

Se tractava de reprobar las manifestacions bullangueras realizadas per una tayfa de desenfrenats, contra 'l digne regidor D. Guillém López, y deixant apart las distincions més grotescas que lógicas del sabi catastrófic Sr. Valentí y Camp, els regidors lerrouxistas declararen que 'ls que las arman no son correligionaris seus, quedant sancionat unánimement el disgust de la corporació municipal.

A pesar de lo qual, un cop terminada la sessió els esbalotadors tractaren de repetir la seva hassanya, contra 'l mateix Sr. López, qui 'ls afrontá ab valentia y serenitat, responent als amichs que tractavan de ferli pendre un carruatje:

—Com jo no tinch que amagarme sortiré á peu y per la porta principal.

Y al seu costat s' hi colocaren alguns regidors; pero no cap lerrouxista, de aquells, que acabavan de repudiar tan vergonyosos successos.

Cap falta hi feyan, es cert; pero seguint els consells del companyerisme haurían, quan menos, donat una proba de sinceritat.

Pero diguin els regidors lerrouxistas lo que vulguin,

els bullanguers ensenyan la cédula, ahont hi consta la seva filiació kabilenya, ab sos crits de *Muera la Solidaridad! Viva Lerroux!*

¿Cóm els regidors lerrouxistas s'atreveixen á desautorisar á uns correigionaris tan valents y distingits?

¿Es que, seguint la mónita del ex-emperador, els regidors lerrouxistas la donan en jugar ab dos jochs de cartas? ¿Es que ja no tenen ni el valor de las sevas conviccions? ¿Per qué sino reprobant en públich lo que interiorment aplaudeixen?

Y si no es aixís ¿cóm s'explica que la tayfa 's deixi desautorisar per ells impunement?

El terreno que trepitjan es tan fals que no té res d'extrany que hajan caygut ridículament en el bon concepte públich. S'han fet dignes de que se 'ls hi apliqui la característica frase lerrouxiana: «No tienen el alma en los pantalones: son unos gallinas».

Contra la proposició donant un vot de gracias á la comissió municipal organitzadora de la policia, votaren els Srs. Magriñá, Mundi, Jiménez, Vila, Palau, Zurdo, Valentí y Moré.

Total vuyt.

¡Quina manera de anar de ca la baixa!

Avants eran una dotzena de frare, pero avuy no passen de un rengle d'auca de redolins.

¿Y per arribar á n' aixó l' ex-emperador va tirar las *muletas*?

¿Y del ramet de bruch ab la cinta subsersiva, qué?

No res: que tothom se convencé de que 'ls que per so-

DEL DIA

—Vosté, Aurora, que tant delira pera ocupar una posició elevada; ara se li ofereix una bona oportunitat.

—¿Cóm? ¿Ahont?

—Al Globo cautiu.

brexcitar els ánims realisaren la maniobra, varen perdre 'l temps.

En lo únich qu' estigueren acertats fou en escullir la planta.

Perque las ventatjas que poden conseguir las poden embolicar ab una fulla de bruch.

Els directors de dos libelos indecents, quals títuls ens guardarém de citar per no tacar ab ells las nostras columnas, han sigut denunciats y detinguts.

Y á pesar de tot ho sentím.

Perque qualsevol creurá que 's tracta de periodistas serios, defensors de ideas contrarias als que manan, quan en realitat no son més que uns bruts, com els que fan indecencias en la vía pública.

Mes ja que cauhen baix la jurisdicció dels tribunals de justicia, lo mateix que 'ls periodistas decents, el Códich deuría establir per aquesta classe de porquerias una penalitat especial. La presó y 'l presiri son llochs massa nets per ells: se 'ls hauría de condemnar á reclusió dintre de una claveguera.

No en vá creyam, conforme diguerem la senmana pasada, que Mossén Pollastre, com li diuhen las pollas y gallinas de Sant Gervasi, arribaría á bisbe.

Sí, senyors: ab l' ajuda de la Verge de la Bonanova, quals interessos administra, hi arribará depressa, rápidamente y en automóvil. A una velocitat, si convé de 90 kilómetros per hora,

La proba es que quan se deya que 'l cardenal Cassanyas volía posar automóvil, fent las gestions necessarias per adquirirlo, ja Mossén Pollastre 'n tenia un de seu, sense haverli costat un céntim, regalo de un admirador.

Y qu' ell mateix se proposa dirigirlo, pera afegir als moltíssims mérits que 'l realsan als ulls de las devotas, el d' excelent *chauffeur*.

Y ara vegin si teníam rahó al presentir que arribaría á bisbe. Ja hi está en camí; ja té automóvil, lo qu' encare no posseheix el cardenal.

En aquest punt ha batut el *record*. Quan el cardenal Cassanyas tot just hi va, Mossén Pollastre de la Bonanova ja 'n torna cantant el ki-ki-ri-ki.

Algú que s' ha fixat en el truch que l' Apeles Mestres ha empleat en la seva obra *Joan del Os*, fent caure á un bruixot á trossos per una xamaneya, ha dit que l' autor l' ha tret de la *Redoma encantada*.

Efectivament, en la *Redoma encantada* succeheix una cosa per l' estil: pero no es menos cert que la cosa passa també en una vella y popular rondalla catalana, *En Pere sense por*, molt anterior á n' aquella magia.

Y com l' insigne autor de *Joan del Os* ha anat á buscar els principals materials en la nostra rondallística, no hi ha dret á formularli cap cárrech.

Vels'hi aquí una noticia curiosa:

A Fransa 's tracta de celebrar una festa especial, commemorant el primer *centenari* dels banys de mar.

Subratllo la paraula *centenari*, pera posar de relleu que l' higiénich exercici de capbussarse en el mar no conta més que cent anys de fetxa.

Y per cert que 'ls primers que á l' any 1807 s' hi entregaren, eran mirats per la multitut com uns tipos extravagants.

Rebi l' amich Tobella la nostra enhorabona pel seu nomenclament de jardiner municipal.

No podia ferse pas més acertada elecció. En Tobella, además de las sevas condicions de inteligencia técnica y práctica, universalment reconegudas y posadas á proba, ha prestat á la ciutat importantíssims serveys ab un desinterés exemplar. Ningú podia presentar, com ell, un caudal tan copiós de mérits.

Y ab tot hi hagué qui s' atreví á disputarli la plassa, baix el patrocini dels regidors lerrouxistas... perque alguna consideració mereixen els que intervenen en els *amenos jardins* de la casa de 'n Lerroux.

Pero per més que 'ls adversaris de 'n Tobella varen posarhi 'l coll, no pogueren contrariar las imposicions de la justicia, y s' hagneren de convéncer de que l' arbre del imperialisme va perdent las fullas y té molt mala sombra.

Al Sr. E. Ll., que 'ns fa unas observacions sobre la marxa de LA ESQUELLA, li hem de respondre que las hi agraím moltíssim, creyentlas inspiradas en una gran llealtat y fillas del carinyo que 'ns professa: pero com per altres conductes rebém continuas felicitacions per la perseverancia ab que sostením las nostras campanyas, á veure ¿qu' hem de fer pera ser grats á tots?

Lo millor, ens sembla, consisteix en seguir els impulsos de la conciencia propia; y la nostra conciencia 'ns diu que no hem de cansarnos de atacar á n' aquell subjecte, en tant ell no 's cansi de pertorbar la pau de Barcelona, aixó sí, procurant sempre emplear els nostres medis peculiars, que son els de la sátira y 'ls del humorisme, en contrast ab las brutalitats barroeras y ab las indecencias de certs paperots que s' asfixian en la seva propia escreta.

Un tros selecte de literatura lerrouxista:

«Veo al burgués *corruptiendo* á la humanidad; le veo en la fábrica persiguiendo á la obrera y llenándole de *lujuridades* los oídos, hasta que por fin cae rendida... y luego, adiós riquezas, adiós *lujosidades*...»

Y sobre tot, ¡adiós, idioma; adiós, gramática!

Ab motiu del *trágich* descobriment de la famosa cinta subversiva del Saló de Sant Joan, fa notar *El Diluvio* que la premsa madrilenya, tan aficionada habitualment á *hinchar el perro*, aquesta vegada s' ha mostrat comedida.

El fet es cert; pero també ho es que, si aixó ha succehit, no haurá sigut pas perque algú desde Barcelona no hagi procurat ferli perdre 'l comediment; com, per exemple, el corresponsal de *La Correspondencia de España*, que 'l día del *sinistro* li enviava un telegrama ahont hi *brillavan* párrafos tan significatíus com aquests:

«La noticia ha circulado rápidamente, produciendo gran irritación.

»En los centros políticos se comenta el suceso con indignación.

»Espontáneamente se formaron comisiones para protestar, recorriendo las redacciones de los periódicos *no catalanistas*.»

Després de recordar quins foren els que s' irritaren y 'l color dels centres polítichs que varen protestar, analisin serenament els lectors la intenció d' aquestas ratllas y diguin si en ellas la orella *infladora* no s' hi veu apuntar en cada paraula, en cada sílaba, en cada lletra.

¡Ave María Puríssima!

¿Qu' es aixó tan esgarrifós que porta la *Gaceta del Celeste Imperio*?

«¡Acordaos, catalanistas, de la noche de S. Bartolomé!.. Aún queda la hidra de mil cabezas para rugir y de un zarpazo destruirnos á vosotros y á vuestra obra.»

¡Josú!—com diu un personatge d' una sarsuela cómica.

—¿Zabe que ze le hielan á uno las zangres?

L' orgue de don Alacandro ve tot ressentit perque un diari ha calificat de *individuo* al modest lerrouxista senyor Borjas.

En cambi ell, en el mateix número ahont de tal desaten-

UN QUE NO VOL SORTIR DE LAS SEVAS CASILLAS

—Don Enrique, al Saló de Ciento le demanan: hay una votación empeñada, y...

—Dígals que no pot ser: m' es impossible abandonar el punt.

FILOSOFÍA MODERNA

ció's queixa, parlant d'una persona conegudíssima en aquesta ciutat, li diu un sugeto que se llama David Ferrer.

¿Qué tal?

Tú tráctam á mí ab respecte, jo á tú 't diré desatinos.
¡Aquesta es tota la lógica de la *Gaceta dels xinos!*

El rradicalíssim rrevolucionari ciudadano Santamaría—¡cóm s'inflará de satisfacció al veure que torném á citar-lo!—diu que no es ell el qui va demanar el Saló de Cent y 'l de la Diputació provincial pera celebrarhi *meetings* contra Mr. Arrow, sino la *comisión en pleno*.

¿Desitja que consti aixís?

Donchs queda decretat que va ser la *comisión en pleno*.

Y fins, si vol, en *pleno... éxito*, com *El Liberal*.

També diu el propi rradical rrevolucionari que, gracias á nosaltres, ha descubert que de la organizació de la policia del aludit *mister* se'n cuydan la Diputació y l' Ajuntament.

Pero ¿de quín niu cau l'ignocent ciudadano, qu' encare no está enterat d'una cosa que fins la sab la quitxalla?

Si l'altre día—verbi gracia 'l di-jous—hagués llegit *El Noticiero*, hi hauria trobat aquestas ratllas:

«Mañana se reunirá la comisión mixta de concejales y diputados provinciales que entiende en la organización de la policia que presidirá Mr. Arrow.»

De manera que, pel seu descobri-ment, no cal pas que 'l repetit *ciudadano* demani privilegi, perque no li concedirán.

La cosa es temps ha del domini públich.

S'han proposat els seus correligio-naris coronar de gloria al catastrólich regidor Sr. Valentí Camp de Alegret, y en veritat els dich que acabarán per conseguirho.

En un círcul de la seva corda va donar aquest día l'excandidat pel Vendrell una conferencia científica, y vegin—després de tractarlo de *ilustre sociólogo*—quina advertencia hi havia en el programa:

«En obsequio al bello sexo, finalizará tan solemne acto con un baile de sociedad.»

¡La Filosofía del bras ab Terpsí-core!

Com ja poden vostés suposar, jo no vaig anarhi, pero m'hi jugaria qualsevol cosa que al baixar el Sr. Valentí de la tribuna totas las mans se juntaren pera aplaudirlo y de totas las bocas degué sortir el mateix crit:

—¡Qué baile!

¡Lo que s'arriba á averiguar en aquest Barcelona!

Ara 'l graciós de la *Gaceta del Celeste imperio* ha descubert que 'l carrer d'en Dou no té sortida,

A la quenta el bon senyor ha confós el tal carrer ab la situació de don Alacandro.

¡Aquesta sí que no 'n,té de sortida!

Del mateix cosechero:

«El famoso *chalet* (se refereix al que 'ls solidaris tractavan de regalar al Sr. Salmerón) va á parar en un *chateaux* en *Espagne*.»

—¿Es á dir que definitivament et casas?

—¡La necessitat, fillal... L'home elegant que no té un céntim ni sab cóm guanyarlo, ¿qué ha de fer sinó sufrir la tiranía del dot?

¡Un *chateaux!*

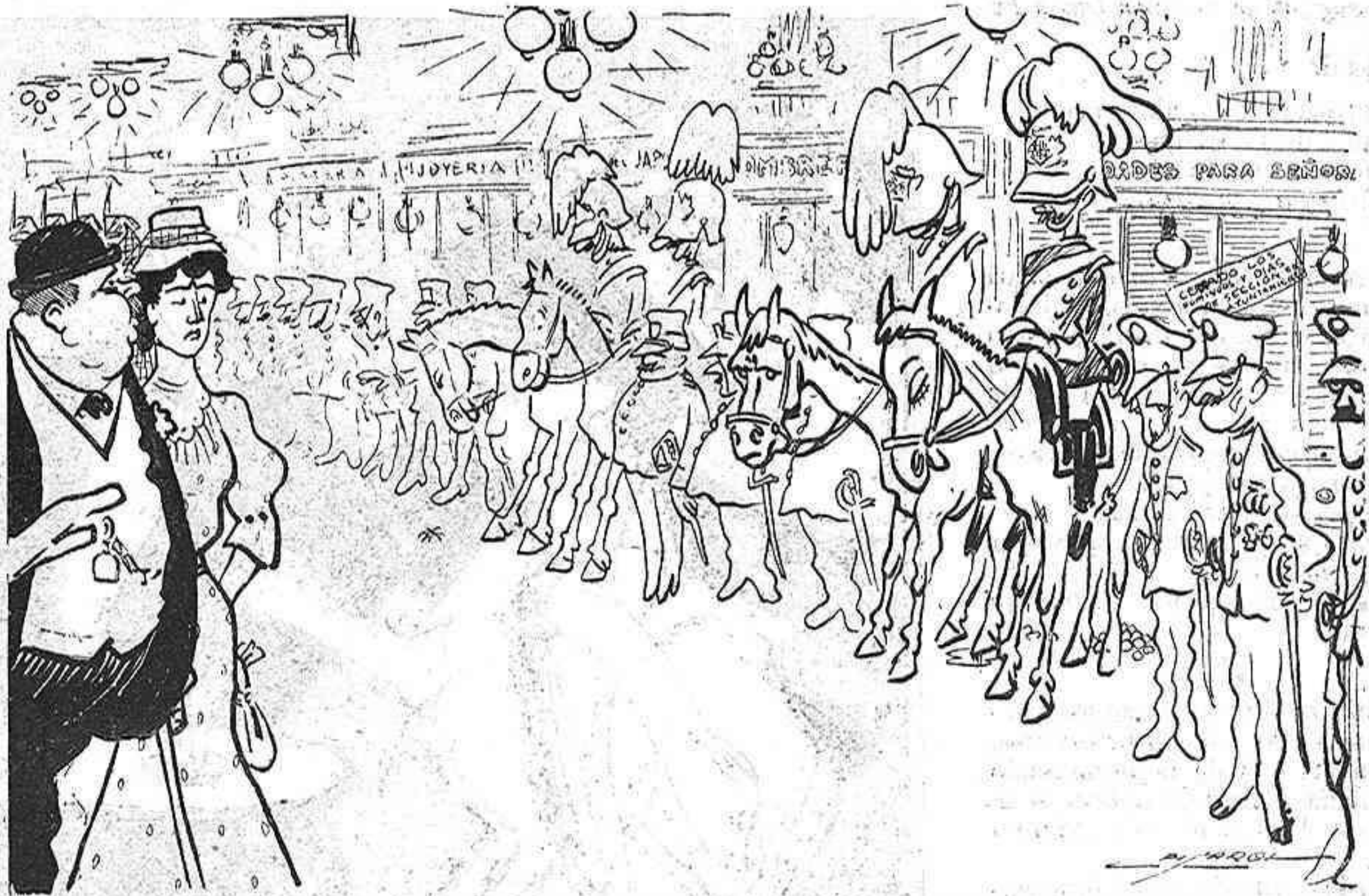
Confessém, caballers, que hi ha aquí algún *periodistas* que escriu cada *disbarats* que canta el *credos*.

Per haver provocat á desafió á n' en Lerroux, ha sigut denunciat el periódich *La Protesta catalana*.

No 's pot desconèixer que 'l desaffo es un delictes que 'l Códich Penal defineix; pero ¡quánts y quánts no se 'n realisan, sense que las autoritats hi prenguin cartas! ¿No s'han desafiats ministros de la corona y capitans generals y altrás personas de posició oficial, sense que la justicia hi haja intervingut per res, ab tot y haverse donat al fet una gran publicitat?

No deixa de ser xocant, que l'acte consumat quedi impune, y la provocació 's persegueixi, quan es un periódich quí la fá, y es en Lerroux quí es objecte d'ella.

EL CARRER DE FERNANDO ELS DIAS QUE L' AJUNTAMENT CELEBRA SESSIÓ

—¿Per qué hi ha tanta forsa, papá?

—Pera donar guardia d' honor als amichs de don Alacandro si, com de costum, venen á passejar per aquí.

Decididament, aquí á Espanya, la premsa es el burro dels cops. Jo crech que ab el temps no hi haurá més que un delict: el d' escriure en els periódichs.

Dilluns van comensar las ascencions del globo cautiú instalat en el Saló de Sant Joan, cantonada al Passeig de Pujadas.

Un que s' hi vá enfilat, deya ab certa fatuitat:

—¡Y que petit se veu tot, la ciutat y 'ls homes, desde la nostra altura!

Y un dels que s' havían quedat en terra, li respongué:

—¡Y que petit se veu el globo y 'ls que s' hi elevan, desde 'l nivell de la nostra baixesa!

La Tabacalera 's dedica á molestar á tothom, ab l' excusa de buscar contrabando. Per una sospita fundada ó infundada, obté fácilmente, auto del jutjat, y vingui practicar registres domiciliaris per tot arreu ahont se li antoixa. ¿No voldría més que dongués bon género y á preus assequibles, pera fer desapareixer la competencia dels contrabandistas?

Per altra part no es tant la Tabacalera la qui té dret á molestar als ciutadans, com els ciutadans á perseguir á la Tabacalera. Si per cada paquetilla curta de pés ó ab género averiat, se l' hagués d' encausar, tinguin per segur que no guanyaría prou pera fer front á todas las reclamaciones judiciales.

Xascarrillo de postres:

¡Oh 'ls aprensíus, y que pateixen!

—Vaig á casa del metje—deya una senyora—pera que vingui á visitar al meu marit. Dfu que té cólichs hepáticos, dispepsia, gastralgia, enteritis, neurastenia, afecció cardiaca, reumatisme articular, apendicitis y dolors nefríticos,

—¿Y ahont ha pogut agafar todas aquestas malalties?

—En un diccionari de Medicina qu' está llegint.

NOTAS DE CASA

L' Institut Catalá de las Arts del Llibre inaugura el dia 21 á can Parés una interessant Exposició de *Almanachs y Menús* que crida poderosamente l' atenció.

.. Diumenge á las 8 de la tarde se celebrará al Parch Güell una festa á benefici de las Escuelas Catalanas, organizada pel *Foment Popular de La Sardana*.

.. La Comissió de Damas iniciadora de la idea de oferir al *Aplech La Reconquesta* una bandera que sigui la insignia d' aquesta entitat, doná el passat dissapte una funció en el local del mateix *Aplech*, al objecte de recaudar fondos para dit obsequi.

LA ESQUELLA, que ha rebut invitacions pera 'ls tres actes esmentats, agraeix la atenció que ab ella s' ha tingut.

Un corredor molt atrafegat que no li agradava perdre temps, se topá ab un amich en plena Rambla, que feu ademán de deturarlo, preguntantli:

—Hola, noy, ¿cómo vas?

A lo qual ell contestá tot marxant:

—Que no ho veus?... Molt depressa... molt depressa...

Una dona coqueta li diu á un jove que la galanteja:

—M' agradaría conéixer á la dona dels seus pensamientos. ¿Per qué no m' ensenya 'l seu retrato?

—Avuy no es possible, porque no 'l porto á sobre, pero demá sí.

Y al día següent va enviarli de regalo un preciós mirall.

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Olm, 8.
Tinta Ch. Lorilleux y C.

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

Se ha puesto á la venta **Reforma y mejora
del interior de la ciudad**

EDICIÓN PUBLICADA POR EL
AYUNTAMIENTO DE BARCELONA

Un tomo en 8.º, Ptas. 10

Edicions populars LA Santiago Rusiñol
«MERIENDA» FRATERNAL

PREU: UNA PESSETA

LA CIUDAD
DE
BARCELONA
Guía · LOP ·
ITINERARIOS PRÁCTICOS

Un tomo en 8.º, Ptas. 2

Gramàtica Pedagògica
de la
Llengua Catalana
D'EN
JOAN BARDINA

Un tomo, Ptas. 2

Obra nova d'en PERE ALDAVERT
PER MATAR LA ESTONA

Un tomo en 8.º, Ptas. 8

En prensa.

Para 1908 se publicará

POR PRIMERA VEZ EN ESPAÑA

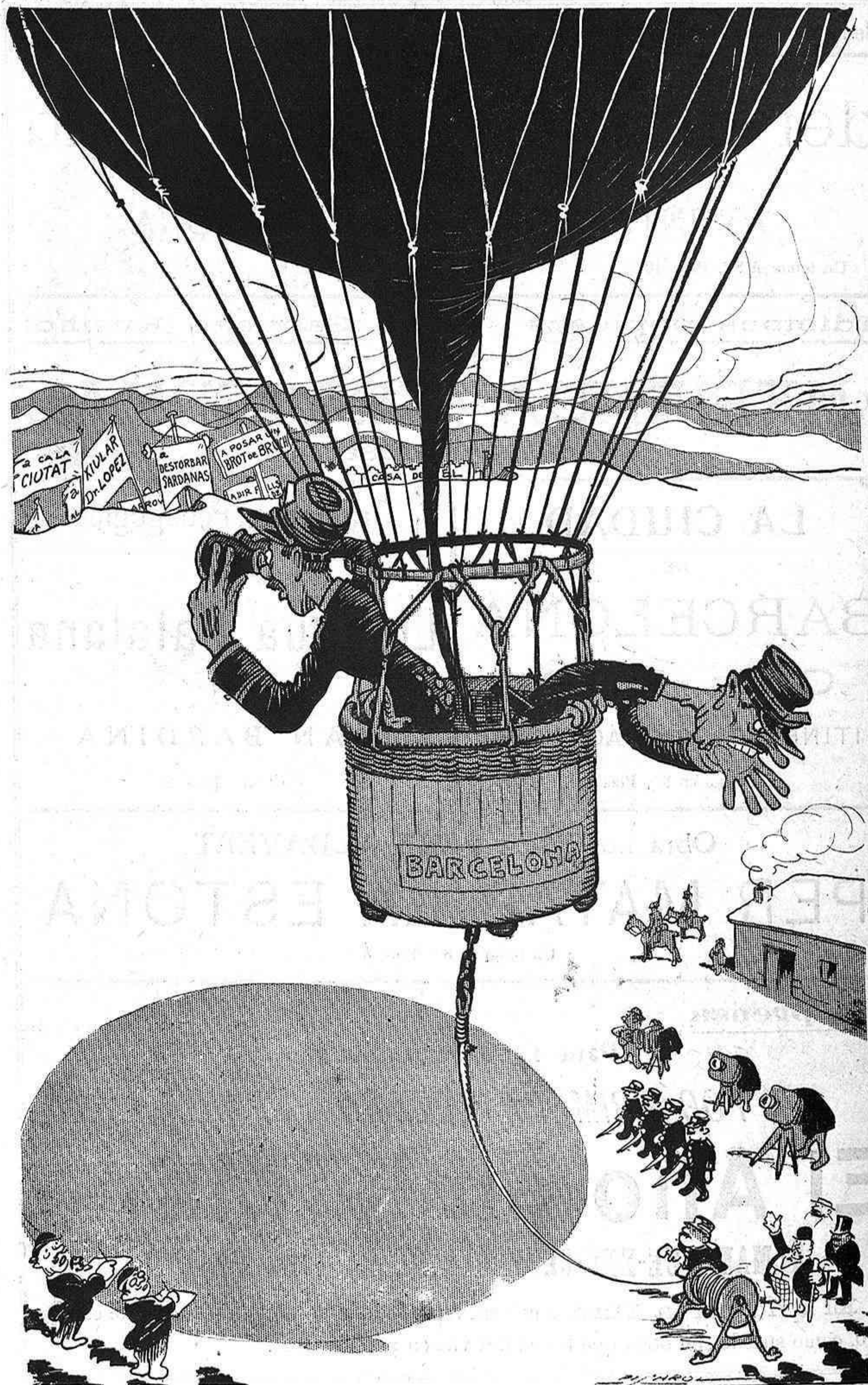
El Año en la Mano

ALMANAQUE-ENCICLOPEDIA DE LA VIDA PRÁCTICA

El Año en la Mano no será reproducción de ningún Almanaque extranjero, como sucede con otros que hace años vienen publicándose.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l'import en libransas del Giro Mútuo ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios, si no 's remet ademés un ral pera certificat. Als corresponsals se 'ls otorgan rebaixas.

BARCELONA-CASABLANCA.—UNA MILLORA DE GRAN UTILITAT

Tenint globo cautiu, podrém vigilar els moviments de la kábila.